

Eve Dallas

personeelsdossier

Naam: Eve Dallas

Nationaliteit: Amerikaans

Rang: Inspecteur Moordzaken, New York Police
and Security Department

Geboortedatum: onbekend

Lengte: 1,75 meter

Gewicht: 54 kg

Ogen: goudbruin

Haar: lichtbruin

ID-nummer: 5347BQ

Familie:

Rond haar achtste leefde Eve in een commune terwijl haar ouders gezocht werden. Eve werd aangetroffen zonder ID, zonder herinneringen en met een trauma door seksueel misbruik.

Motivatie als agent:

‘Het is wat ik ben. Het is niet alleen dat iemand het moet uitzoeken, hoewel dat wel zo is. Het is dat ik dat moet doen.’

Explosief vermoord

www.jdrobb.nl
www.noraroberts.com
www.boekerij.nl

J.D. Robb

Explosief vermoord

Deel 9 in de Eve Dallas-serie

ISBN 978-90-225-8706-5

ISBN 978-94-023-0593-7 (e-boek)

NUR 330

Oorspronkelijke titel: *Loyalty In Death*

Oorspronkelijke uitgever: The Berkley Publishing Group

Vertaling en zetwerk: Textcase, Utrecht

Omslagontwerp: Wil Immink Design

Omslagbeeld: Metin Demiralay / Trevillion Images

Deze uitgave is mede tot stand gekomen door Sebes & Van Gelderen Literair Agentschap

© 2004 Nora Roberts

© 2016 Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Zoals vliegen voor kwajongens, zijn ons de Goden;
Zij moorden voor hun lol.
– *William Shakespeare*

Politiek, zoals het woord over het algemeen wordt begrepen,
is niets meer dan corruptie.
– *Jonathan Swift*

Voor Vanessa Darby
Omdat ik heel graag naar de hemel wil

Proloog

Waarde kameraad,
Wij zijn Cassandra.

Het is begonnen.

Alles waarvoor we hebben gewerkt, getraind en offers hebben gebracht, is gereed. Na een lange schemering breekt het licht door. De doelen die meer dan dertig jaar geleden zijn gesteld, worden gehaald. De gedane belofte zal worden gehouden. En het vergoten martelarenbloed zal ten langen leste worden gewroken.

We weten dat u bezorgd bent. We weten dat u op uw hoede bent. Dat maakt u een wijze generaal. Vertrouw erop dat we uw raad en waarschuwingen ter harte hebben genomen. We vangen het moratorium van deze gerechtvaardigde en bittere oorlog niet aan met een strijd die we van zins zijn te verliezen. We zijn goed toegerust, onze zaak is goed gefinancierd en alle daden en opties zijn overwogen.

We sturen u deze transmissie, waarde vriend en Kameraad, omdat we ons vreugdevol voorbereiden op het voortzetten van onze missie. Het eerste bloed is reeds gevloeid en we verheugen ons. Gebeurtenissen hebben een opponent op ons pad gebracht die u waardig zult vinden. Als bijlage bij deze transmissie vindt u een dossier over inspecteur Eve Dallas van de zogenoemde New York City Police and Security Department, zodat u uzelf vertrouwd kunt maken met deze tegenstander.

Door het verslaan van deze vijand zal onze overwinning nog zoeter zijn. Ze is, uiteindelijk, eveneens een symbool van het corrupte en onderdrukkende systeem dat we zullen vernietigen.

Uw wijze raad heeft ons tot hier geleid. We hebben te midden van deze beklagenswaardige pionnen van een zwakke samenleving geleefd, hebben ons glimlachende masker gedragen terwijl we hun stad en hun systeem van onderdrukking en verval minachten. Voor

hun blinde ogen zijn we één van hen geworden. Niemand trekt ons in twijfel als we door deze verdorven en smerige straten lopen. We zijn onzichtbaar, een schaduw te midden van schaduwen zoals u en degene die we beiden hebben liefgehad, ons geleerd heeft dat de slimste soldaat zo hoort te zijn.

En als we, één voor één, alle symbolen van deze volgevreten samenleving hebben vernietigd, onze macht en ons ondubbelzinnige plan voor het nieuwe rijk hebben getoond, zullen ze beven. Ze zullen ons zien en ze zullen zich hem herinneren. Het eerste symbool van onze glorieuze overwinning is een monument voor hem. Naar zijn beeltenis.

We zijn trouw en onze herinneringen gaan ver terug.

Morgen hoort u het eerste strijdgewoel.

Spreek van ons tegen alle patriotten, tegen alle getrouwen.

Wij zijn Cassandra.

1

Op deze specifieke avond stierf een bedelaar onopgemerkt onder een bank in Greenpeace Park. Een hoogleraar geschiedenis kwam bloederig om het leven, zijn keel was nog geen meter bij zijn voordeur vandaan doorgesneden voor de twaalf credits in zijn zak. Een vrouw sloeg nog één keer een gesmoorde kreet terwijl ze bezweek onder de beukende vuisten van haar minnaar.

En nog was de dood niet klaar, hij draaide zijn knokige vinger rond en prikte er toen vrolijk mee tussen de ogen van ene J. Clarence Branson, de vijftigjarige mededirecteur van Branson Tools and Toys.

Hij was rijk, vrijgezel en succesvol, een opgewekte man die daar alle reden toe had als mede-eigenaar van een groot interplanetair bedrijf. Als tweede zoon en derde generatie van de familie Branson die de wereld en zijn satellieten had voorzien van gereedschap en amusement, had hij een overdadig leven geleid.

En hij was op dezelfde manier gestorven.

Het hart van J. Clarence was doorboord met één van zijn eigen, extra krachtige portaboren door zijn minnares met haar staalharde blik. Ze had hem ermee met bouten aan de muur bevestigd, het voorval bij de politie gemeld en was vervolgens rustig aan de rode wijn gegaan tot de eerste politiefunctionarissen op de plaats delict arriveerden.

Ze bleef van haar drankje nippen, zat genoeglijk in een stoel met een hoge rugleuning voor een digitaal opgewekt haardvuur terwijl inspecteur Eve Dallas het lichaam onderzocht.

‘Hij is hartstikke dood,’ vertelde ze koeltjes aan Eve. Haar naam was Lisbeth Cooke en ze verdiende de kost als hoofd publiciteit in het bedrijf van haar overleden minnaar. Ze was veertig, gekunsteld aantrekkelijk en erg goed in haar werk. ‘De Branson 8000 is een

geweldig product – ontworpen om zowel aan de eisen van de professional als van de hobbyist te voldoen. Hij is bijzonder krachtig en nauwkeurig.’

‘Uh-huh,’ Eve liet haar blik over het gezicht van het slachtoffer gaan. Verwend en knap, zelfs al had de dood een uitdrukking van verbijsterde en droevige verrassing op zijn gezicht gegrift. Bloed doordrenkte de voorkant van zijn blauwfluwelen kamerjas en vormde glanzende plassen op de grond. ‘Heeft de klus hier inderdaad geklaard. Wijs mevrouw Cooke op haar rechten, Peabody.’

Terwijl haar assistent de zaak afhandelde, stelde Eve officieel het tijdstip van overlijden en de doodsoorzaak vast. Zelfs bij deze vrijwillige bekentenis moest een moordzaak de gebruikelijke procedure doorlopen. Het wapen werd in beslag genomen als bewijs, het lichaam werd vervoerd, er werd een autopsie uitgevoerd en de plaats delict werd verzegeld.

Eve gebaarde naar het forensisch team dat ze het konden overnemen en liep over het vorstelijke, rode tapijt, ze ging tegenover Lisbeth zitten voor het levendige haardvuur dat overvloedig warmte en licht verspreidde. Even zei ze niets, ze wachtte een paar tellen om te kijken of het misschien een reactie zou oproepen bij de chique brunette bij wie het verse bloed haar gele, zijden broekpak een tikkeltje fleurig had bespat.

Het leverde slechts een beleefde, vragende blik op. ‘Goed... wilt u erover praten?’

‘Hij heeft me bedrogen,’ zei Lisbeth vlak. ‘Ik heb hem gedood.’

Eve keek onderzoekend in de kalme, groene ogen. Ze zag woede, maar geen geschoktheid of berouw. ‘Hebben jullie ruzie gemaakt?’

‘Er zijn een paar woorden gevallen.’ Lisbeth bracht de rode wijn naar haar volle lippen die in dezelfde warme tint als de wijn waren geverfd. ‘Voornamelijk van mijn kant. J.c. was zwak.’ Ze haalde haar schouders op en zijde ruiste. ‘Dat accepteerde ik, vond het zelfs in veel opzichten vertederend. Maar we hadden een regeling. Ik heb hem drie jaren van mijn leven gegeven.’

Nu leunde ze naar voren, achter de kilheid fonkelden haar ogen van woede. ‘Drie jaar, in die tijd had ik andere interesses, regelingen en relaties kunnen najagen. Maar ik was trouw. Hij niet.’

Ze ademde in, leunde weer achterover en glimlachte bijna. ‘Nu is hij dood.’

‘Ja, dat hadden we al begrepen.’ Eve hoorde akelige zuigende en schrapende geluiden toen het team zijn best deed de lange, stalen pin uit het vlees en de botten te verwijderen. ‘Hebt u de boor meegenomen, mevrouw Cooke, met de bedoeling om hem als wapen te gebruiken?’

‘Nee, hij is van J.C. Hij klust af en toe. Hij was vast aan het klussen,’ peinsde ze met een terloopse blik op het lichaam dat nu door het forensisch team van de muur werd gehaald in een gruwelijk ballet van bewegingen. ‘Ik zag hem liggen, op tafel, en dacht, nou ja, mooier kan toch gewoon niet?’ Dus heb ik hem gepakt, aangezet. En gebruikt.’

Veel eenvoudiger kon het niet, peinsde Eve en ze stond op. ‘Mevrouw Cooke, deze agenten brengen u naar het Hoofdbureau. Ik wil u nog een aantal vragen stellen.’

Lisbeth dronk behulpzaam de laatste wijn op en zette haar glas weg. ‘Ik zal mijn jas even pakken.’

Peabody schudde haar hoofd toen Lisbeth een nertsmantel, zwart en tot op de enkels, over haar bloederige, zijden kleding aantrok en statig tussen twee uniformen wegliep met de bravoure van een vrouw die op weg was naar haar eerstvolgende spannende, sociale verplichting.

‘Man, je hebt ze in soorten en maten. Ze doorboort die kerel en overhandigt ons de zaak vervolgens op een presenteerblaadje.’

Eve wurmde zich in haar leren jas en pakte haar werkkist op. Nadenkend haalde ze met oplosmiddel het bloed en de seal-it van haar handen. De sweepers zouden het afmaken en daarna de plaats delict verzegelen. ‘We kunnen haar nooit op moord met voorbedachten rade pakken. Dat is precies wat het was, maar ik durf te wedden dat het binnen twee dagen tot doodslag wordt teruggebracht.’

‘Doodslag?’ Oprecht geschokt gaapte Peabody Eve aan terwijl ze de betegelde lift inliepen voor de rit naar de lobbyverdieping beneden. ‘Kom op, Dallas. Echt niet.’

‘Het gaat zo.’ Eve keek in Peabody’s donkere, ernstige ogen, bestudeerde haar vierkante, serieuze gezicht onder het bloempotkapsel

en de politiepet. En het speet haar bijna dat ze dat onwankelbare vertrouwen in het systeem moest ontwrichten. ‘Als wordt bewezen dat die boor van het slachtoffer is, heeft ze dat wapen niet meegenomen. Dat vermindert voorbedachten rade. Ze is nu arrogant en flink kwaad, maar na een paar uur in de cel, zo niet eerder, komt het overlevingsinstinct bovendrijven en neemt ze een advocaat. Ze is sluw, dus neemt ze een sluwe advocaat.’

‘Ja, maar we hebben opzet. We hebben kwaadwilligheid. Ze heeft net een officiële verklaring afgelegd.’

Dat was het wetboek. Hoezeer Eve ook in dat boek geloofde, wist ze dat de pagina’s vaak onduidelijk werden. ‘En ze hoeft haar verklaring niet te weerleggen, alleen maar mooier te maken. Ze hebben geruzied. Ze was onthutst, overstuurt. Misschien heeft hij haar bedreigd. In een vlaag van woede – of mogelijk angst – heeft ze de boor gegrepen.’

Eve liep de lift uit, door de ruime lobby met zijn roze, marmeren pilaren en kostbare sierbomen. ‘Tijdelijk verminderd toerekeningsvatbaar,’ vervolgde ze. ‘Mogelijk een argument voor zelfverdediging, hoewel het onzin is. Maar Branson was ongeveer 1,90 meter lang, 100 kilo; en zij is 1,65 meter, misschien 52 kilo. Ze kunnen ermee weggelopen. Dan neemt ze, in shock, meteen contact op met de politie. Ze probeert niet te vluchten of te ontkennen wat ze heeft gedaan. Ze neemt haar verantwoordelijkheid, dat levert haar waarschijnlijk punten op bij een jury als het zover komt. Dat weet de openbaar aanklager, dus zal hij de aanklacht verminderen.’

‘Dat is goed waardeloos.’

‘Ze zal wel moeten zitten,’ zei Eve terwijl ze naar buiten liepen, de kou in die net zo bitter was als de afgewezen minnares die nu in hechtenis zat. ‘Ze raakt haar baan kwijt, is een flinke duit credits kwijt aan haar advocaat. Je neemt wat je kunt krijgen.’

Peabody keek naar de wagen van het mortuarium. ‘Deze zou zo gemakkelijk moeten zijn.’

‘Vaak hebben de eenvoudigste zaken de meeste haken en ogen.’ Eve glimlachte flauwtjes toen ze het portier van haar voertuig opendeed. ‘Kop op, Peabody. We lossen de zaak op en ze komt er niet mee weg. Soms zit er gewoon niet meer in.’

‘Ze hield echt niet van hem.’ Toen Eve haar wenkbrauw optrok, haalde Peabody haar schouders op. ‘Dat zag je gewoon. Ze was alleen maar kwaad omdat hij iemand anders had geprikt.’

‘Ja, dus prikte zij hem – letterlijk. Onthou dus maar goed dat trouw wordt beloond.’ De auto'link piepte toen Eve de motor startte. ‘Dallas.’

‘Hé, Dallas, hoi. Je spreekt met Ratso.’

Eve keek naar het frettengezicht met de blauwe kraaloojes op het scherm. ‘Dat had ik nooit geraden.’

Hij liet een piepende ademhaling horen die moest doorgaan voor een lach. ‘Ja, oké. Ja. Moet je horen, Dallas, ik heb iets voor je. Zullen we afspreken en zaken doen? Oké? Goed?’

‘Ik ben op weg naar het Hoofdbureau. Ik heb dingen te doen. En tien minuten geleden is mijn dienst geëindigd, dus...’

‘Ik heb iets voor je. Goede info. Waardevol.’

‘Ja, dat zeg je altijd. Verknoei mijn tijd niet, Ratso.’

‘Het is goede shit.’ De blauwe ogen schitterden als knikkers in zijn magere gezicht. ‘Ik kan over tien minuten in The Brew zijn.’

‘Je krijgt vijf minuten van me, Ratso. Oefen in begrijpelijk zijn.’

Ze verbrak de verbinding, reed bij de stoeprand vandaan en ging op weg naar de binnenstad.

‘Ik herinner me hem uit je dossiers,’ merkte Peabody op. ‘Eén van je ratten.’

‘Ja, en hij heeft net negentig dagen gezeten voor openbare dronkenschap. Ik heb schennis van de openbare eerbaarheid kunnen laten schrappen. Ratso pronkt graag met zijn persoonlijkheid als hij bezopen is. Hij is ongevaarlijk,’ vulde Eve aan. ‘Meestal allemaal kletspraatjes, maar af en toe komt hij met betrouwbare informatie. The Brew ligt op de route en Cooke kan nog wel even wachten. Trek het serienummer van het moordwapen na. We moeten vaststellen of het van het slachtoffer was. Spoor daarna de familie op. Zodra Cooke is geverbaliseerd, zal ik ze informeren.’

Het was een heldere, koude nacht met een stevige wind die door de stedelijke kloven blies en de meeste voetgangers naar binnen joeg. De glidekraamverkopers hielden vol, ze stonden huiverend in de stoom en stank van het grillen van sojadogs, hopend op een paar

hongerige zielen die trek genoeg hadden om het venijn van februari te trotseren.

De winter van 2059 was meedogenloos koud geweest en de opbrengst was gedaald.

Ze verlieten de chique wijk Upper East Side met de schone, ongeschonden stoepen en geüniformeerde portiers en gingen naar het zuiden en westen waar de straten smal en lawaaierig werden en de inwoners zich snel voortbewogen, met hun blik naar de grond gericht en hun vuisten op hun portemonnees.

De grijze, lelijke overblijfselen van de laatste sneeuwval lagen tegen de stoepranden gekwakt. De stoepen waren nog steeds glad van de akelige resten ijs en lagen op de loer voor onoplettende mensen. In de lucht zweefde een reclamebord met een warme, blauwe zee omzoomd door hagelwit zand. De rondborstige blondine die in de golven dartelde, droeg weinig meer dan een kleurtje en nodigde New York uit om naar de eilanden te komen om te spelen.

Eve vermaakte zich met gedachten aan een paar dagen op Roarkes ontsnappingseiland. *Zon, zand en seks*, peinsde ze terwijl ze zich door het chagrijnige avondverkeer sloeg. Haar man zou alle drie met alle plezier verzorgen en ze stond bijna op het punt om het voor te stellen. Misschien over een week of twee, besloot ze. Nadat ze wat administratie had weggewerkt, had getuigd in een aantal rechtszaken, een paar bungelende, losse eindjes had vastgeknoopt.

En, gaf ze toe, ze zich wat zekerder voelde om haar werk achter te laten.

Het was nog maar kortgeleden dat ze haar penning was verloren, bijna de weg was kwijtgeraakt en de pijn was nog niet vervaagd. Nu ze beide weer terug had, was ze nog niet helemaal zo ver om de plicht opzij te zetten voor een verzetje.

Tegen de tijd dat ze een parkeerplaats had gevonden op de straat-helling van de tweede verdieping vlak bij The Brew, had Peabody de informatie waar ze om had gevraagd. ‘Volgens de serienummers was het moordwapen van het slachtoffer.’

‘Dan beginnen we met doodslag,’ zei Eve terwijl ze naar beneden naar de straat marcheerden. ‘De openbaar aanklager gaat geen tijd verspillen en proberen moord met voorbedachten rade te bewijzen.’

‘Maar je denkt dat ze erheen is gegaan om hem te vermoorden.’

‘O ja.’ Eve stak de straat over naar de sombere verlichting van een geanimeerde bierpul waarbij groezelig schuim langs de zijkant naar beneden gleed.

The Brew was gespecialiseerd in goedkope drank en oude borrelnootjes. De klantenkring varieerde van oplichters met pech, laagopgeleide drones tot de scherp geprijsde legale sekswerkers die op hen aasden, evenals een klein aantal ritselaars zonder iets te ritselen.

De lucht was bedompt en veel te warm, gesprekken waren spaarzaam en heimelijk. Door het vlekkerige licht heen gleden verschillende blikken naar Eve en toen snel weer weg.

Zelfs zonder Peabody’s uniform naast zich fluisterde ze smeris. Ze hadden het waarschijnlijk aan haar houding gezien – haar waakzame, lange, slanke lichaam, de uitgesproken, rustige bruine ogen, geconcentreerd en vlak terwijl ze gezichten en details in zich opnamen.

Alleen de amateurs zouden slechts een vrouw zien met kortgeknipt, ietwat warrig, bruin haar, een mager gezicht met scherpe hoeken en een ondiep kuiltje in haar kin. De meeste bezoekers van The Brew kenden het klappen van de zweep en roken een smeris al op kilometers afstand.

Ze zag Ratso, zijn puntige knaagdiergezicht verdween bijna in de bierpul toen hij zijn bier achterover sloeg. Toen ze naar zijn tafel liep, hoorde ze een paar stoelen behoedzaam achteruit schuiven, zag dat meer dan één paar schouders zich afwerend kromden.

Iedereen is wel ergens schuldig aan, dacht ze en glimlachte kwaadwaardig en met ontblote tanden naar Ratso. ‘Deze tent is niets veranderd, Ratso, en jij ook niet.’

Hij schonk haar zijn piepende lach, maar zijn blik was nerveus over Peabody’s onberispelijke uniform gegaan. ‘Je had geen versterking mee hoeven nemen, Dallas. Jee, Dallas, ik dacht dat we vrienden waren.’

‘Mijn vrienden wassen zich regelmatig.’ Ze maakte een hoofdbeving naar een stoel voor Peabody en ging toen zelf zitten. ‘Ze hoort bij mij,’ zei Eve eenvoudig.

‘Ja, ik hoorde dat je een pup in opleiding had.’ Hij probeerde een

glimlach, liet zijn afkeer voor gebitshygiëne zien, maar Peabody keek hem ijskoud aan. ‘Ze is oké, ja, ze is oké omdat ze bij jou hoort. Ik hoor toch ook bij jou, Dallas? Toch?’

‘Wat ben ik toch een bofkont.’ Toen de serveerster eraan kwam, wierp Eve haar slechts een blik toe waardoor ze van richting veranderde en hen met rust liet. ‘Wat heb je voor me, Ratso?’

‘Ik heb goede shit en ik kan nog meer krijgen.’ Een grijns die hij steeds vond, veronderstelde Eve, spleet zijn ongelukkige gezicht in tweeën. ‘Als ik wat werkcredits zou hebben.’

‘Ik betaal niet vooruit. Omdat ik je lelijke gezicht dan waarschijnlijk weer een half jaar niet zie.’

Hij piepte opnieuw, slurpte zijn bier naar binnen en wierp haar met zijn waterige oogjes een hoopvolle blik toe. ‘Ik heb altijd eerlijke handel voor je, Dallas.’

‘Nou, begin dan maar met handelen.’

‘Oké, oké.’ Hij leunde naar voren, kromde zijn magere lichaampje over het restant in zijn pul. Eve zag een perfect ronde schedel, zo bloot als babybiljetjes, boven op zijn hoofd. Het was bijna vertederend en zeker aantrekkelijker dan de vette slierten deegkleurig haar die naar beneden hingen. ‘Je kent de Klusjesman toch? Toch?’

‘Tuurlijk.’ Ze leunde iets achterover, niet zozeer om zich te ontspannen, maar om te ontsnappen aan de pufjes bijzonder walgelijke adem van haar rat. ‘Loopt hij nog steeds rond? Christus, dan moet hij wel 150 zijn.’

‘Neuh, neuh, niet zo oud. Misschien zo’n beetje negentig, en kwiek. Reken maar dat de Klusjesman kwiek was.’ Ratso knikte enthousiast waardoor de vette slieren op en neer dansten. ‘Zorgde goed voor zichzelf. At gezond, had regelmatig seks met één van de meiden op Avenue B. Zei dat seks het lichaam en de geest gezond hield.’

‘Vertel mij wat,’ mompelde Peabody wat haar een licht dreigende blik van Eve opleverde.

‘Je praat in de verleden tijd.’

Ratso knipperde naar haar. ‘Huh?’

‘Is de Klusjesman iets overkomen?’

‘Ja, maar wacht. Ik loop op de dingen vooruit.’ Hij groef met zijn

magere vingers in de ondiepe kom met treurig uitzijnde nootjes. Kauwde erop met zijn resterende tanden terwijl hij naar het plafond keek en zijn gemakkelijk afgeleide gedachten weer in het gareel bracht. ‘Ongeveer een maand geleden, kreeg ik... kocht ik een kijk-schermunit, had wat werk nodig.’

Eve’s wenkbrauwen gingen omhoog onder de rand van haar pony. ‘Om hem een beetje af te koelen,’ zei ze mild.

Hij piepte, slurpte. ‘Hij viel zo’n beetje, snap je, en ik bracht hem naar de Klusjesman zodat hij ermee kon frummelen. Ik bedoel, die kerel is toch geniaal? Hij krijgt alles weer aan de praat alsof het fucking spiksplinternieuw is.’

‘En hij is ook zo handig in het veranderen van serienummers.’

‘Ja, nou ja.’ Ratso’s glimlach was bijna lief. ‘We raakten aan de praat en de Klusjesman, hij weet dat ik altijd op zoek ben naar schnabbels. Hij vertelt dat hij met een klus bezig is. Grote klus. Veel duiten. Hij moest tijdonstekers bouwen, afstandsbedieningen, af luisterapparaatjes en shit. Had ook een paar knallers in elkaar gesleuteld.’

‘Hij heeft je verteld dat hij explosieven maakte?’

‘Nou ja, we waren soort van maatjes, dus ja, dat vertelde hij me. Zei dat ze hadden gehoord dat hij vroeger dat soort dingen maakte in het leger. En ze betaalden een bom credits.’

‘Wie?’

‘Dat weet ik niet. Volgens mij wist hij het ook niet. Zei dat er een paar kerels bij hem langs waren geweest, hem een lijst met spullen en wat credits gaven. Hij heeft de rotzooi gebouwd, weet je? Dan moest hij dat nummer bellen dat ze hem hadden gegeven, een boodschap achterlaten. Moest gewoon zeggen dat de spullen klaar waren, weet je, en die twee kerels kwamen dan weer langs, pikten de spullen op en gaven hem de rest van het geld.’

‘Weet hij ook wat ze met die spullen gingen doen?’

Ratso haalde zijn magere schouders op en keek toen zielig in zijn lege pul. Eve wist hoe het werkte, ze stak haar vinger op en wees er vervolgens mee naar Ratso’s glas. Hij fleurde onmiddellijk op.

‘Bedankt, Dallas. Bedankt. Droge mond, weet je wel? Van het praten.’

‘Kom dan ter zake, Ratso, nu je nog wat spuw over hebt.’

Hij straalde toen de serveerster kwam en urinekleurige vloeistof in zijn pul goot. ‘Oké, oké. Dus hij zegt dat hij denkt dat deze kerels misschien een bank willen tillen, of een juwelier of zoiets. Hij werkt voor hen aan een of andere omleidingsunit en hij had een aanwijzing dat de tijdontstekers en afstandsbedieningen de knallers die hij voor hen maakte lieten afgaan. Zegt dat ze misschien wel een klein ventje kunnen gebruiken die de weg onder de straat weet. Hij wil misschien wel een goed woordje voor me doen.’

‘Daar ben je toch vrienden voor?’

‘Ja, precies. Toen belde hij me een paar weken later. Hij was helemaal opgefokt, weet je wel? Zegt dat de handel niet is wat hij dacht. Dat het foute boel is. Hele foute boel. Ik begreep er helemaal niets van. Heb die oude Klusjesman zo nog nooit meegemaakt. Hij was echt bang. Zei dat hij bang was voor een nieuw Arlington of zoiets en dat hij een tijdje moest onderduiken. Kon hij bij mij logeren tot hij had bedacht wat hij moest gaan doen? Dus ik zei oké, hé tuurlijk, kom maar langs. Maar hij is nooit gekomen.’

‘Misschien is hij ergens anders ondergedoken?’

‘Ja, hij is zeker ondergedoken. Ze hebben hem een paar dagen geleden uit de rivier gevist. Aan de kant van Jersey.’

‘Dat spijt me.’

‘Ja.’ Ratso keek peinzend in zijn bier. ‘Hij deugde, weet je wel? Ik heb gehoord dat ze zijn tong uit zijn mond hebben gesneden.’ Hij sloeg zijn oogjes op en vestigde zijn blik bedroefd op Eve. ‘Wie doet nou zoiets?’

‘Het is een akelige kwestie, Ratso. Slechte mensen. Het is mijn zaak niet,’ vulde ze aan. ‘Ik kan het dossier bekijken, maar veel meer kan ik niet doen.’

‘Ze hebben hem gemold omdat hij had uitgedokterd wat ze gingen doen, hè? Ja toch?’

‘Ja, dat zit er dik in.’

‘Dus moet jij uitzoeken wat ze gaan doen, toch? Je moet het uitzoeken, Dallas, dan moet je ze tegenhouden en oppakken omdat ze de Klusjesman zo hebben omgelegd. Je bent een moordagent en ze hebben hem vermoord.’

‘Zo eenvoudig is het niet. Het is mijn zaak niet,’ zei ze opnieuw. ‘Als ze hem in New Jersey hebben opgevestigd, is het niet eens mijn verdomde stad. De agenten die eraan werken, moeten er waarschijnlijk niets van hebben als ik me met hun onderzoek bemoei.’

‘Hoeveel moeite denk je dat de meeste smerissen zullen doen voor iemand als de Klusjesman?’

Ze moest bijna zuchten. ‘Er zijn genoeg smerissen die het iets kan schelen. Genoeg die zich uit de naad werken om de zaak op te lossen, Ratso.’

‘Jij werkt harder.’ Hij zei het ronduit, met een bijna kinderlijk vertrouwen in zijn ogen. En Eve voelde hoe haar geweten onrustig werd. ‘En ik kan dingen voor je uitzoeken. Als de Klusjesman mij dingen heeft verteld, heeft hij iemand anders misschien ook wel wat verteld. Hij was niet zo snel bang, weet je wel. Hij heeft de Stadsoorlogen meegemaakt. Maar toen hij me die nacht belde, was hij spookbang. Ze hebben hem niet op die manier gemold omdat ze een bank wilden tillen.’

‘Misschien niet.’ Maar ze wist dat er mensen waren die een toerist nog zouden kelen voor een polsunit en een paar airboots. ‘Ik zal eens kijken. Meer kan ik je niet beloven. Als je iets ontdekt wat hiermee te maken heeft, laat je me het weten.’

‘Ja, oké. Goed.’ Hij grinnikte naar haar. ‘Jij zoekt wel uit wie de Klusjesman op die manier heeft omgelegd. De andere smerissen, zij weten niets over de shit waar hij mee bezig was, hè? Ja toch? Dus, ik heb je goede info gegeven.’

‘Ja, goed genoeg, Ratso.’ Ze ging staan, diepte credits op uit haar zak en legde ze op tafel.

‘Wil je dat ik het dossier over die drijver onderzoek?’ vroeg Peabody toen ze weer naar buiten liepen.

‘Ja. Morgen is vroeg genoeg.’ Terwijl ze weer naar haar voertuig klommen, stak Eve haar handen in haar zakken. ‘Doe ook maar onderzoek naar Arlington. Eens kijken welke gebouwen, straten, burgers, bedrijven en dat soort dingen zo heten. Als we iets vinden, kunnen we het aan de onderzoeksfunctionaris overdragen.’

‘Die Klusjesman, was hij iemands rat?’

‘Nee.’ Eve gleed achter het stuur. ‘Hij haatte agenten.’ Even fronste

ze, trommelde met haar vingers. ‘Ratso heeft hersenen formaatje sojaboon, maar hij heeft gelijk over de Klusjesman. Hij was niet zo snel bang en hij was inhalig. Die winkel van hem was zeven dagen per week open, hij runde hem in zijn eentje. Het gerucht ging dat hij zijn oude legerblaffer onder de toonbank had, evenals een jachtmes. Schepte vroeger altijd op dat hij net zo snel en gemakkelijk een man kon fileren als een forel.’

‘Klinkt als een hele gezellige vent.’

‘Hij was taai en nors, hij zou een agent nog liever in zijn oog pissen dan hem aankijken. Als hij wilde kappen met de zaak waarbij hij was betrokken, dan moet het iets heel groots zijn geweest. Er was niet veel wat deze oude man kon afschrikken.’

‘Wat hoor ik nou toch?’ Peabody hield haar hoofd schuin en legde een hand achter haar oor. ‘O, dat is het geluid dat je maakt als je je ergens door laat meeslepen.’

Eve kwam met een grotere bonk op straat terecht dan nodig was. ‘Klep dicht, Peabody.’

Ze was te laat voor het eten, dat irriteerde haar slechts licht. Het feit dat ze gelijk had gehad over de openbaar aanklager en de strafvermindering voor Lisbeth Cooke was in één woord om woedend van te worden. *Die sukkel*, dacht Eve terwijl ze zichzelf binnenliet, *had best wat langer aan doodslag vast kunnen houden*.

Nu, nauwelijks uren nadat Eve haar had gearresteerd voor de onrechtmatige dood van ene J. Clarence Branson, was Lisbeth op borgtocht vrijgelaten en zat ze heel waarschijnlijk lekker knus in haar eigen appartement met een glas rode wijn en een zelfvoldaan glimlachje op haar gezicht.

Summerset, Roarkes butler, schreed de hal in en begroette haar met een onheilspellende blik en afkeurend gesnuif. ‘U bent, alweer, behoorlijk laat.’

‘Ja? En jij bent, alweer, heel vervelend.’ Ze liet haar jas over de trapstijl vallen. ‘Het verschil is dat ik morgen misschien wel op tijd ben.’

Hij zag dat ze er noch bleek noch moe uitzag – twee vroege tekenen van te hard werken. Hij onderging nog liever de martelingen

van de verdoemden voordat hij zou toegeven – zelfs aan zichzelf – dat dat hem plezier deed.

‘Roarke,’ zei hij op kille toon terwijl ze langs hem heen snelde en de trap wilde oplopen, ‘is in de videokamer.’ Summerset trok zijn wenkbrauw iets op. ‘Tweede verdieping, vierde deur rechts.’

‘Ik weet waar het is,’ mopperde ze, hoewel dat niet helemaal waar was. Toch had ze hem wel gevonden, zelfs al was het huis enorm, een doolhof van kamers, schatten en verrassingen.

De man ontzegde zich ook niets, dacht ze. Waarom zou hij? Hem was als kind alles ontzegd en hij had alle gemakken waarover hij nu beschikte, verdiend, op een of andere manier.

Maar zelfs na een jaar was ze nog niet helemaal aan het huis gewend, het enorme stenen gebouw met zijn punten, torens en weelderig aangeplante grondgebied. Ze was de rijkdom niet gewend, besloot ze, en zou er nooit aan wennen. Het soort financiële macht waarmee je kon beschikken over meters glanzend hout, sprankelend glas, kunst uit andere landen en eeuwen, vergezeld door het simpele genot van zachte stoffen en stijlvolle kussens.

Het was een feit dat ze met Roarke was getrouwd ondanks zijn geld, ondanks de manier waarop hij een groot deel ervan had verdiend. Was gevallen, veronderstelde ze, zowel voor zijn lichte als zijn donkere kanten.

Ze liep de kamer binnen met zijn lange, luxueuze banken, de enorme muurschermen en het ingewikkelde controlecentrum. Er stond een prachtige, ouderwetse bar, glanzend kersenhout met krukken van leer en koper. Een kast met houtsnijwerk en een cirkelvormige deur met daarin, herinnerde ze zich vaag, talloze oude video’s waar haar man zo van hield.

De glimmende vloer was bedekt met rijkelijk gedessineerde tapijten. Een fel brandend haardvuur – voor Roarke geen digitaal opgewekte afbeelding – vulde het hart van zwart marmer en verwarmde de dikke, slapende kat die er opgekruld voor lag. De geur van knetterend hout vermengde zich met die van verse bloemen die uit een koperen vaas staken en bijna net zo lang waren als zij en met de geur van kaarsen die een gouden gloed verspreiden op de glanzende schoorsteenmantel.

Op het scherm was een elegant feestje te zien in zwart-wit.

Maar het was de man, lekker languit liggend op de luxueuze bank, een glas wijn in zijn hand, die de aandacht trok en opeiste.

Hoe romantisch en sensueel de oude video's met hun sfeervolle schaduwen, hun mysterieuze klanken ook konden zijn, de man die ze bekeek was des te romantischer. En hij was heerlijk driedimensionaal.

Ook hij was gekleed in zwart-wit, de kraag van zijn zachte, witte overhemd stond nonchalant open. Aan het eind van de lange benen die in een donkere broek waren gestoken, had hij blote voeten. Waarom, vroeg ze zich af, ze dat zo ontzettend sexy vond, wist ze niet.

Toch voelde ze zich altijd aangetrokken tot dat gezicht, dat prachtige gezicht van een engel die de hel insprong met de fonkeling van zonde in zijn levendige, blauwe ogen en een glimlach waarvan zijn expressieve mond opkrulde. Sluik, zwart haar omlijstte het, het viel bijna tot op zijn schouders. Een verleiding voor de vingers en vuisten van elke vrouw.

Het trof haar nu, zoals zo vaak, dat ze voor hem was gevallen vanaf het moment dat ze dat gezicht had gezien. Op het computerscherm in haar kantoor, tijdens een moordonderzoek. Toen hij op haar verdachtenlijstje stond.

Een jaar geleden, besepte ze. Slechts een jaar geleden hadden hun paden elkaar gekruist. En waren hun levens onherroepelijk veranderd.

Nu, hoewel ze geen geluid had gemaakt, niet dichterbij was gekomen, keek hij om. Hij keek haar aan. En hij glimlachte. Haar hart maakte de lange, trage rol door haar borstkas die haar bleef verbijs-teren en in verlegenheid bracht.

'Hallo, inspecteur.' Hij stak verwelkomend zijn hand uit.

Ze liep naar hem toe, verstrengelde hun vingers met elkaar. 'Hoi. Waar kijk je naar?'

'*Dark Victory*. Bette Davis. Ze wordt blind en sterft uiteindelijk.'

'Nou, dat is klote.'

'Maar ze doet het zo moedig.' Hij trok zacht aan haar hand zodat ze wel naast hem op de bank moest gaan zitten.